

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. O. prawa do wcześniejszej emerytury po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 maja 2017 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował wymaganego 25-letniego ogólnego stażu pracy, a jedynie 24 lata, 5 miesięcy i 19 dni, w tym 24 lata, 1 miesiąc i 26 dni okresów składkowych i 3 miesiące i 23 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił do stażu pracy okresu od dnia 26 października 1976 roku do dnia

27 października 1976 roku, gdyż w w/w okresie ubezpieczony został zwolniony od odbycia służby wojskowej, a więc nie była opłacana składka na ubezpieczenie społeczne oraz okresu od dnia 18 października 1978 roku do dnia 1 listopada 1978 roku, gdyż w tym okresie nie podjął pracy po odbyciu służby wojskowej, a więc nie była opłacana składka na ubezpieczenie społeczne. Ponadto ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 1 kwietnia 1979 roku do dnia 31 lipca 2000 roku, gdyż świadectwo pracy w szczególnych warunkach z

31 lipca 2000 roku nie spełnia wymogów formalnych. W świadectwie zakład wykazał stanowisko „mieszalnikowy farb i topów”, powołał się natomiast za zarządzenie resortowe Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r., wykaz A, dział IV, poz.28 pkt 1 w którym widnieje stanowisko „aparatomy”.

/decyzja – k. 10 plik III akt ZUS/

J. O. decyzję organu rentowego uznał za krzywdzącą i w dniu 21 czerwca 2017 roku złożył odwołanie. Odwołujący podniósł, iż przysługuje mu prawo do emerytury, gdyż łącznie przepracował 42 lata, w tym 19 lat w warunkach szczególnych.

/odwołanie - k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3-3 odwrót/

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2017 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że nie kwestionuje, iż nie legitymuje się 25 – letnim stażem pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/oświadczenie wnioskodawcy i pełnomocnika ZUS – 00:01:02-00:04:44 – płyta CD – k.18/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. O. urodził się w dniu (...).

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-8 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 30 maja 2017 roku. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/wniosek – k. 1-8 plik III akt ZUS/

W okresie od dnia 25 czerwca 1974 roku do dnia 25 października 1976 roku oraz w okresie od dnia 2 listopada 1978 roku do dnia 31 marca 1979 roku J. O. był zatrudniony w Fabryce (...) Spółce Akcyjnej w Ł.. Natomiast w okresie od dnia 28 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku odbywał służbę wojskową.

/okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy z dn. 28.11.2001 r. – k. 6 plik I akt ZUS/

Następnie od dnia 5 kwietnia 1979 roku do dnia 21 sierpnia 2011 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

/okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy z dn. 22.08.2011 r. – k. 5 plik II akt ZUS/

W dniu 31 lipca 2000 roku (...) Spółka Akcyjna w Ł. wystawiła J. O. świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazano, że był zatrudniony w zakładzie od dnia 1 kwietnia 1979 roku do dnia 31 lipca 2000 roku, w tym w powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy produkcji półproduktów i środków pomocniczych dla przemysłu skórzanego, garbarskiego na stanowisku mieszalnikowy farb i topów, wymienionym w wykazie A dziale IV poz.28 pkt.1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr

7 z dnia 7 lipca 1987 roku sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

/świadectwo pracy w warunkach szczególnych – k.7 plik III akt ZUS/

J. O. udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 19 dni, w tym 24 lata, 1 miesiąc i 26 dni okresów składkowych i 3 miesiące, 23 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do stażu pracy okresu od dnia 26 października 1976 roku do dnia 27 października 1976 roku, gdyż w w/w okresie został zwolniony od odbycia służby wojskowej oraz okresu od dnia 18 października 1978 roku do dnia 1 listopada 1978 roku, gdyż w tym okresie nie podjął on pracy po odbyciu służby wojskowej i za te okresy nie została opłacana składka na ubezpieczenie społeczne.

/okoliczność bezsporna, a nadto decyzja – k. 10 plik III akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia –k.9 plik III akt ZUS/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ostatecznie nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu.

/okoliczność bezsporna, a nadto decyzja – k. 10 plik III akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w aktach rentowych i w aktach sprawy dokumentów. Powołane wyżej dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby z urzędu zakwestionować ich wartość dowodową w sprawie. Stan faktyczny był w całości bezsporny pomiędzy stronami.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku Nr 1383, z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Zaznaczyć należy, że wcześniejsza emerytura jest instytucją szczególną i wyjątkową, dlatego też, aby móc uzyskać to świadczenie, należy w sposób niewątpliwy spełnić wszelkie przesłanki, jakie ustawodawca przewidział w przepisach regulujących przyznanie tego świadczenia. Przesłanki określone w art. 184 ustawy emerytalnej powinny zostać spełnione na dzień wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. Tym samym wymóg ten dotyczy zarówno przesłanki udowodnienia co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, którą ubezpieczony spełnił, jak też przesłanki wykazania co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe: co do wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu 8 października 2017 roku oraz nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawca nie wykazał jednak minimalnego wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych, które uprawniałyby go do świadczenia emerytalnego.

Organ rentowy uznał, że J. O. do dnia 1 stycznia 1999 roku udowodnił 24 lat, 5 miesięcy i 19 dni ogólnego stażu pracy, w tym 24 lata, 1 miesiąc i 26 dni okresów składkowych i 3 miesiące, 23 dni okresów nieskładkowych. Zatem do minimalnego wymiaru ogólnego stażu zatrudnienia, tj. do 25 lat, brakuje skarżącemu 6 miesięcy i 11 dni.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie

w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Tymczasem wnioskodawca w toku postępowania sądowego nie tylko nie zgłaszał wniosków dowodowych na sporną okoliczność, ale nawet nie kwestionował, iż na dzień

1 stycznia 1999 roku nie posiada wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Do minimalnego wymiaru ogólnego stażu zatrudnienia, tj. do 25 lat, brakuje wnioskodawcy 6 miesięcy i 11 dni, dlatego bez znaczenia pozostaje ewentualne zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresów: od dnia 26 października 1976 roku do dnia 27 października 1976 roku i od dnia 18 października 1978 roku do dnia 1 listopada 1978 roku.

W oparciu o poczynione ustalenia i obowiązujące przepisy prawa Sąd Okręgowy uznał, że skarżący nie spełnił wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury, gdyż nie legitymuje się minimalnym 25-letnim stażem pracy okresów składkowych i nieskładkowych. Z uwagi nie spełnienie powyższego warunku, Sąd nie badał, czy odwołujący legitymuje się 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, gdyż przesłanki określone w art. 184 ustawy emerytalnej muszą zostać spełnione – tak jak już wyżej podniesiono - łącznie. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca winien wykazać co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz udowodnić co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji, o czym orzekł jak w sentencji.

z/

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy pouczając go o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

29.11.2017r.